

Jak se hledá Boží naděje (Sk 16)

Sk 16,1-10: Tak se Pavel dostal také do Derbe a do Lystry. Tam byl jeden učedník jménem Timoteus; jeho matka byla židovka, která uvěřila v Krista, ale jeho otec byl pohan. Bratři v Lystře a v Ikoniu o něm vydávali dobré svědectví a Pavel ho chtěl vzít s sebou. Z ohledu na tamější židy jej dal obřezat: všichni totiž věděli, že jeho otec byl pohan. Ve všech městech, jimiž procházeli, předávali závazná ustanovení, na nichž se usnesli apoštolové a starší v Jeruzalémě. A tak se církve upevňovaly ve víře a počet bratří rostl každým dnem. Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii, procházeli Frygií a krajinou galatskou. Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. Prošli tedy Mysií a přišli k moři do Troady. Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!“ Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium.

Lk 6,35 - 38: Milujte své nepřátele; číňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Nesuďte a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte a bude vám odpuštěno. Dávejte a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“

I. Jeden lid

Boží království přináší svobodu od zbytečných pout. A radost ze života, který nám Bůh dal. Zní to hezky, ale zatím to tak není, když denně narážíme na všelijaká omezení a smutky. Což

lidem pochopitelně vadilo a snažili se to nějak napravit, ale jak to tak vylepšovali, vzešla z toho často zas nějaká nová přihlouplá pouta, jež nepřinesla radost, ale spíš starosti. A někdy strach. Však i kvůli tomu přišel Ježíš - aby k té svobodě a radosti lidi přivedl, když jsou na dosah.

Naplnil se čas a Boží království je blíž. Ne že by tím všechno už bylo vyřízeno. Bůh už udělal, co bylo třeba, a dál je to na nás: jak ho přijmeme mezi sebe a nakolik do toho svobodně a s radostí dáme svou mysl, srdce a všechno.

Apoštol Pavel a jeho žák Timoteus měli namířeno odkudsi kamsi, tak tam šli. Cestou vyprávěli o jednotě Kristova lidu a byli rádi, že ten lid početně roste. Jednotu lidu si někdo představuje tak, že umlčíte lidi jiného názoru. Svobodnou radost tím nezařídíte, a hlavně: ke Kristovu lidu patří láska, ba i k nepřátelům. Pavel nepřipouštěl, že by měla být Boží milost svázána s nějakými předpisy. Bůh udělal, co bylo třeba, a netřeba k tomu něco přidávat: na nás je až to, co bude dál. Jestli někdo z bližních bez předpisů a zvyků věřit nedovede, budiž: S ohledem na židy nechal Pavel Timotea obřezat, i když věděl, že to ke křesťanské víře nutné není. Není to vstupenka do Boží lásky. Ale také to není nic, kvůli čemu bych měl druhého odhánět od Krista.

Mnohokrát se v dějinách objevily pokusy, jak to udělat, aby víra byla čistší, a mnohokrát pak lásku k bližnímu vytlačila nedůvěřivá kontrola a pak i násilí. Svobodná radost z Boží milosti vypadá jinak.

II. Co po mně chce Bůh

Pavel s Timoteem měli namířeno kamsi, ale Duch svatý je nasměroval jinam, konstatuje vypravěč. Zní to tajemně, ale Pavel sám to vysvětluje v jednom dopise tak, že byl nemocný, proto změnil plány. Nemoc mu nepřinesl Duch svatý, ta umí přijít sama, a změna programu mu možná nepřišla vhod. Ale díky ní se zase víc sblížil s galatskými a to za to stálo.

Není to tak, že by všechno zlé bylo k něčemu dobré. Některé

zlo k ničemu dobré prostě není. Může se stát, že vás přinutí nějak změnit plány, ale než spustíte stavidla lítosti, počkejte, co vám to nabídne. Možná šanci, kterou byste jinak minuli.

Po čase měli ti dva namířeno zase do jiných končin, ale duch Ježíšův jim to nedovolil, praví se v Písmu. Netuším, co tím vypravěč přesně míní, a jen si představuju, že někdy může být lepší, když budou lidé ušetření mého horlivého úsilí a dobrých úmyslů, a možná to bude lepší nakonec i pro mě.

Brzy na to se Pavlovi zdálo o někom zdaleka, kdo ho prosí o pomoc. Tak tam bez váhání vyrazili, „protože jsme usoudili, že nás tam volá Bůh.“ V pár větách vypravěč nenápadně naznačil, jak složité zápasy člověk někdy v myšlenkách vede a radí se s druhými: Předsevzali jsme si úkol, ale nemohli jsme ho splnit, a vlastně to bylo dobře (jak se ukázalo později). Potom jsme chtěli někam jinam, ale Bůh o to asi nestál. A když jsme brzy na to zaslechli prosbu o pomoc, usoudili jsme, že právě tam nás Bůh volá.“

V těch větách je hodně nejistoty, co máme dělat. A hodně jistoty, že u toho s námi pořád Bůh je.

III. Šance

Přeplavili se na jiný kontinent (na ten náš), neboť usoudili, že to tak Bůh chce (to nikdy nevíte na sto procent). Přišli do města, kde za nimi chodila nějaká dívka a vykřikovala: „To jsou služebníci nejvyššího Boha, zvěstují vám cestu ke spáse.“ Lidi na ulici pokřikují ledacos a tohle aspoň byla pravda. Problém byl, že to byla otrokyně, která patrně v jistém pomatení myslí předpovídala lidem budoucnost, a Pavel ji uzdravil. Její majitelé zjistili, že je zdravá, což je pěkné, jenže už nebude posedle prorokovat a to pěkné není, protože to byla placená služba. Viděli to tak, že ta slečna byla jejich majetek a Pavel jim ho tím uzdravením poškodil a měl by jim tedy proplatit ušlý zisk.

Chcete-li proti někomu poštvat lidi a vyburcovat veřejné mínění, nemůžete mluvit o svém ušlém zisku, ale o něčem

chytlavém. A tak neříkali, jaká finanční újma to pro ně je, když je teď ta holka zdravá, a místo toho vytáhli národní zájmy, které je před privandrovalci třeba chránit. Dav na ten špek spolehlivě skočil, ba i soudcové, a tak se křičelo, smýkalo, svlékalo, bičovalo a šup s Pavlem za mříže.

Než spustíte stavidla lítosti, počkejte ještě, jaké možnosti vám to nabídne. A nabídlo: začalo to sice pouty na rukou a nohama v kládě, ale končilo milosrdenstvím vůči vězňům i vůči žaláříkovi a varováním na adresu mocných, že po právech lidí se nešlape. S velkým humbukem Pavla zavřeli (ať všichni vidí, kdo tu vládne), pustit ho pak chtěli potají (ať se to nikdo nedoví), ale Pavel od nich žádal veřejnou omluvu za zneužití moci.

IV. Závěr

Boží milost člověku nabízí naději, i když jsme zrovna v maléru, a svobodu, i když jsme spoutaní. To, co vypadá jako zlý osud, jsou možná zlé kulisy dobrého Božího příběhu, který žijeme. Vždycky se najde někdo, kdo ty zlé kulisy pořád oprašuje nebo vyrábí nové, ale příběh Boží naděje v nich žije dál. Tak si ho pusťme do života.

Požehnání:

Bůh se zjevil právě tam, kde to nikdo nečekal: ve spravedlnosti lidských vztahů. Stará se o ty, koho jsme bez zájmu minuli, a chrání oběti našeho systému, aby v jejich příbytích mohl vypuknout jásot a radost.

Kéž vás těší a podpírá, že lidským malérem se nekončí – ani když na nás dolehne, ani když ho způsobíme sami: protože všemohoucí Boží láska přináší do našeho světa odpuštění a s ním i spravedlnost a pokoj. Ty ať vás provázejí a chrání, neboť od Boží lásky vás nemůže odtrhnout opravdu nikdo a nic. Amen.